

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

28 MEI 1930 - No. 35

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

DE HOOP VAN DEN VARKENSSTAL

Deze titel is juist, in dubbele beteekenis. De jeugdige bigjes zijn de trots en hope van het moedervarken; de jeugdige oppasser is de hope van den heelen stal, want zijn zorgen maken het varken vet.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 21 Mei '30

Menier,

Wa-d-n schoon wirke, — wa-d-n kolle-saal wirke! As ge deuzen tijd goei weer het, amico, dan is 't 'n dubbel genot! As 'n laauw bad, zoo val-d-oew d'n asem van de natuur op oew botten. De lekkere milde locht spoel-d-om oew henen en deur oew longen da-d-t is, of z'oew heelemaal opnimt in d'r zachte, mollige ermen en da ge d'ren lochten, wolkigen parfuum in oew neus vuult kriebelen.

Dan vuul-d-oew eigen worren lijk 'n blaaike van de boomen waar 't zonneke dwars deur-henen schijnt, zóó, da ge 't nervengeraamte as 'n fijn kaantwerkske teugen 't licht ziet teekenen; da ge 't licht en d'n daauw en alles wat er zoo goed veur is, deur z'n zieltje henen ziet drenken! Da-ge 't slijm tusschen de okseltjes van 't gewas uit ziet sieperen.

Ja, amico, 't is zeldzaam wirke!

Om iets baldadigs te doen.

Om platte kiedelsteenen over de Mark te zeilen, da ze drie, vier keeren van 't water optitsen as veugels die over 't oppervlak scheeren.

En laat ik 't oew maar eerlijk zeggen: keb 't gedaan ok. Mee d'n kleinen Dré, giesteren.

Ja, die is ok weer ier, dieën ridder.

Dré de verver is mee heel z'n emmen-en-houwen, — da's z'n vrouw (Lewiese), d'n kleine Dré, Truie en Bart, die tusschen twee hokskes nog aan de borst leed, maar opgroeit as kool, en z'n verfdoo, veur 'n paar weken bij ons. Zooveul as mee vakansie; uit Amsterdam over. Al 'n heel huishouwen hee-t-ie bij mekaren gekwast, dieën Dré van me.

Eerst kwam ie olleinig, toen mee z'n meske, toen wier ze z'n vrouw, toen d'n kleine Dré en nouw is 't zaakje al uitgedijd tot vijf man.

Toen 'k ze oplaaid op m'n sjees, toen zee ik al teugen 'm: „Sjongsjonge, Dré, m'n sjees wordt laankzamerhaand te klein om jouw van de statie te halen.” En Wieske lachte-n-is mee trots, da zag 'k wel.

Ze zijn ier gekomen, in verbaand mee 'n ekspeziesie van m'n zeun z'n ge-verf.

Veul verkoopen doet ie nie, maar 't is 'n goeie reklame veur z'n naam zee-t-ie, waar g'aanders nog gin kwaje segaar veur koopen kunt. Maar ollee, 'nen mensch z'n lust is 'nen mensch z'n leven.

Hoe ze deur den tijd scharrelen da snapte nie, maar d'r schijnt 'nen aparten lieveneer te zijn veur d'artiesten die zuillie deur 't leven trekt.

Hoe dan ok, ze komen er en aan d'n kleinen Dré te zien, groeien die brakken op as biggen.

Acht jaren is ie nouw, maar 'nen beest, 'nen beest, d'r is gin huis mee te houwen. Iederen mergen gaat ie mee mit d'n gruuntewagel. Ieveraans belt ie aan en hij wit me persies te vertellen of ik 'r nuuwe klaanten bij gekregen eb of ouwe verloren. Da-d-onthout ie net zoo goed as ik-zelvers en 't is of ie heel 't jaar in Amsterdam leeft mee z'n hartje-n-in Ulvenhout.

As ie deur de wei kan duikelen, de koeien aan d'r stèert trekken; de verkens tempteeren da z'as gekken deur de hokken lopen te knorren; of as ze leggen te soezen ze mee 'n strooike in d'r neusgaten friemelen, dan lèeft ie. Meewerken op d'n akker is z'n lust en z'n leven.

En beziën plukken? In 'n oogenblikke heet-ie 'n benneke vol en dan motte nog nie vragen wat er allemaal in z'n búkske terechte komt.

Maar af-en-aanrijen op de kèer mee d'n bles, da-d-is 'n fiest veur 'm! Dan staat ie as 'nen groote mee de zweep in z'n kleine, steuvige knúsjes te klappen, dat de zweep nouw en dan in de takken van de boomen blijft haken, langs d'n weg.

En as ie 's aves thuiskomt van d'n akker, dan ziet ie d'r uit, amico, as 'nen schoorsteenveger. Want as ie toevallig mee z'n schoongewassen ketoenen pakske in 'nen hoop „spinazie” van de koeien duikelt, of dat ie tot z'n nek in 'nen vuilen sloot stapt, 't lopt 'm allemaal letterlijk kou langs

z'n broekske. Z'n stopwoord is: „'t Droogt wel op!” 't Is 'nen sloeber, maar ge lacht oew eigen krom as ge 'm lot begaan.

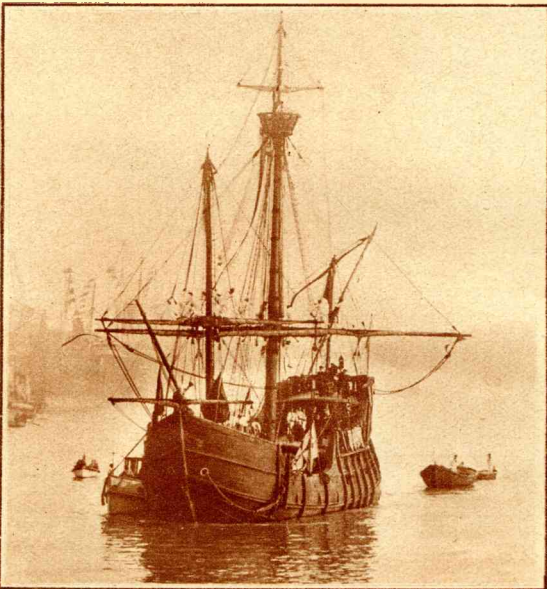
Giesteren, mee d'n Zondag, ben 'k mee 'm opgetrokken deur de bosschen en over de heiën.

Dré zat ergens te verven en Wieske bleef bij Trui aan d'n koffiepote zitten keuvelen na d'n eten. 'k Zee: „nouw, dan gaai ik mee d'n kleinen Dré, waant ik kan mee zuk weer niet op 'nen stoel blijven plakken.” En in 'n secondeke sting ie naast me en zee: „ik ben klaar, opa.”

Deur de akkers zijn me de bosschen ingegaan en toen me 'n uurke geloopt hadden, toen stingen we aan d'n raand van d'hei.

Hij lopt net as 'n hondje. Veur oew, achter oew, dan blijft ie weer staan, komt dan weer aangerend en zit mee 'nen fikschen sprong in oewen nek, kortom, hij lopt d'nzelfden weg persies drie keeren teugen ik ééns!

Hier bleef ik effen staan om m'n pijp veur d'

De Santa Maria is gereconstrueerd; met dit scheepje heeft Columbus ruim vier eeuwen geleden Amerika ontdekt.

dag te halen. Net ha'k ze uitgekapt en mee 'n sprietje deurgestoken, waant kad echt trek in 'n lekker frisch pepke, toen 'k ineens heurde naast me: „dat droogt wel op ee, opa?”

Amico, ik docht da'k brook!

Van d'n prins gin kwaad wetende, stak ik d'n braandin'm'npijpenkeek toenschuins over m'n haanden naar benejen naar m'n kleinzeuntje, Dré III.

Z'n kop 'n bietje schuin, 'n paar oogen d'rin van 'nen engel van onschuld, z'n ermen recht wijd uit gespreid, liep 'm 't water in z'n nek en uit z'n broekspijpen.

Toen 'k uitgelachen was, zee ik: „Ja, Dré, opdrogen zal 't wel, daar ben 'k niks bang veur, maar waar komde gij in Sjissesnaam vandaan?” „Uit die sloot,” wees ie, „was breejer als ik dacht, zieje.” „G'adbest kunnen verzuipen,” schrok ik toen. „Hak u wel geroepen, opa,” stelde-n-ie me gerust.

„Kom maar gaauw mee,” zee ik en ik nam 'm aan 'n haandje en rende mee 'm de hei op. Keb 'm z'n eigen uit laten kleejen, heelemaal en toen z'n spullen uitgewrongen tot z'n kousen toe. „Zie-zoo,” zee ik teugen 'm, „nouw magde 'n uur achter mekare ieverans inrollen en inspringen onder 't zonneke over de hei. Ik rook ier m'n pepke onderwile en zal oew goed zoo nouw en dan omkeeren, dan „droogt 't wel op.” 't Is ier 'n echt parredijs en zooals gij er nouw inlopt, zoo is Adam ok begonnen in z'n tijd.”

Hij was onder d'n indruk van die groote ruimte.

„O, opa,” riep ie mee groote oogen, z'n bad was ie allaank vergeten en dat ie in z'n bloote basje rond moest lopen vond ie 'n genot, — „o, opa, nèt de zee! 'n Zee van bloempies.” En pats, daar mokte-n-ie 'nen duik tusschen 'nen heuvel dophei, da'k 'm niemeer zag. Maar gaauw kwam ie te veurschijn, mee 'n gezicht van: da val teugen. Z'n basje zat vol rooie schrammekes en bedenkelijk sting ie er naar te kijken. „Dat droogt wel op,” lachte-n-ik en roets —! daar vloog ie de hei, de prachtige hei over, as 'nen kleine wilde.

Wa-d-is de Brabaantsche hei toch wonder-schoon, amico! Purper, éenen plas purper, zoo-ver as oew oog zien kan.

Hier en daar stikt 'r 'n torentje-n-op van donker-grunen mast, da z'n eigen teugen de locht as 'n sielewetje afteekent. As er dan 'n windeke komt ge-roosen over dieën pèersen oceaen, dan is 't of ie golf t. Dan buigen de dunne twijgskes waar d'n dophei aanhangt, allemaal óppenmeer mee zacht gerausch en dan spoelen de zware bosch-en-hei-geuren om oew henen. Dan lijken de lage heuveltjes mee de gele plakken heizand as golven mee schuim en as de zonnestrallen dan teugen 't scherpe, blinkende zand aanketsen, dan springen er de vonkskes af.

De hei bij ons is schoon, amico. As 'nen hemel. En telkens veraandert ze van kleur. Leet er weer 'nen aanderen gloed over van 'n diepe kleur die ge nie noemen kunt, tot brons toe, dikkels!

En dan die misterejeuse stilte... 't Is of er allemaal gefluisterd wordt. Of 'r onzichtbare elfkes daansen in groote sluiers, die ge nouw en dan efkens deur de zonnestrallen ziet. Sluiers van gouden sterrekes, zoo klein as speldenknobbekes, die in slierten over de hei deinen.

Sluiers van zulverig gaas ontstaan uit 'n wolkske van m'n pepke, da dunner en dunner wegsliert in grooter en grooter gewolk om eindelijk opgezogen te worren deur de wijle lochten. Laangs 'n partij ke mast flitsen zonnestrallen op de maat van 't windeke en dan is 't of onzen lieveneer de maat slaat mee 'nen grooten, deurzichtig-gouwen stok.

En as ge zoo dan deur oew ooghorkes te droomen zit op die oneindige hei, waarop zooveul en niks gebeurt, dan schieten 'r mee wiekgeraas 'n paar zwarte veugels deur de locht, die oew uit oew gedroom halen. Weg zijn de elven, ingetrokken d'r sluiers en wiken en as koper wordt de hei. 't Zonneke gaat dan verzinken achter 'n rooie, 'n purpergloeiende streep, waar de hei in vervloeit.

Toen vuulde-n-ik veur 't eerst even de eenzaamheid, maar as 'n engeltje da vliegen kwam uit die purperen hemelpoort, die van 't goud te stralen sting in daverende pracht, kwam daar d'n kleine, nakende Dré aangerend, springende en duikelende over de heuveltjes mee z'n ermen vol van heiblommekes en de ondergaande zon bescheen z'n vleezig basje of 't rood wier deurgelicht. 'n Prentje, amico, 'n pracht van 'n prentje.

„'k Heb 'n haak in m'n broek, opa,” lachte-n-ie en hij wees op 'n schram in z'n billeskes.

„Droog wel op,” zee ik, en d'n bengel schaterde dat er 'nen zwerm veugels van ópvloog.

Z'n spullen waren natuurlijk kurkdroog geworden onderwile en toen ie gereed was zag ie er uit... om op te schieten. „Kun je 'r nog wat van zien opa?” vroeg ie en hij ging zoo mooi in de houding staan as ie kon. Ik bekeek 'm 's goed, mee 'n gezicht of ik 't meende, liet 'm z'n eigen omdraaien, schuppte-n-'m toen veur z'n billen en zee: „me gaan!”

„Wa zegde nouw van de hei, Dré?” vroeg 'k 'm.

„Mooier als Santfoort,” zee-t-ie beslist, „veel mooier! En net zoo groot!”

„Zoude hier, nie willen wonen, veur altij?”

„Ikke wel opa, maar 't mag niet!”

„Van wie mag da nie?”

„Van vader. Keb 't al eens gevraagd ziet u en vader heeft gezeid: nee, anders groeit er 'n boer uit je, zei-ie, en ik zal probeeren 'n mensche van je te maken!”

Zooda 'k meteen wiest hoe de verver over z'n vader docht, amico. Keb m'n eigen 'nen aap gelachen.

Mee donker kwammen me thuis. Dré ruukte naar de hei en achter mekaar smeerde-n-ie 'm naar 't opkamerke en kwam in z'n hansjop weer binnen mee 'n knipogske naar mijn toe.

„Vader!” riep Dré III naar Dré II, „mag ik nouw hier blijven wonen bij opa?”

„Neen,” zee Dré beslist.

„Neeë manneke,” zee ik, „anders groeit 'r'n boer uit oew en jouwen piepa wil 'nen mensch van oew maken!”

Dré trok aan z'n sigaar da'k 'm niemeer zitten zag en Wieske kleurde.

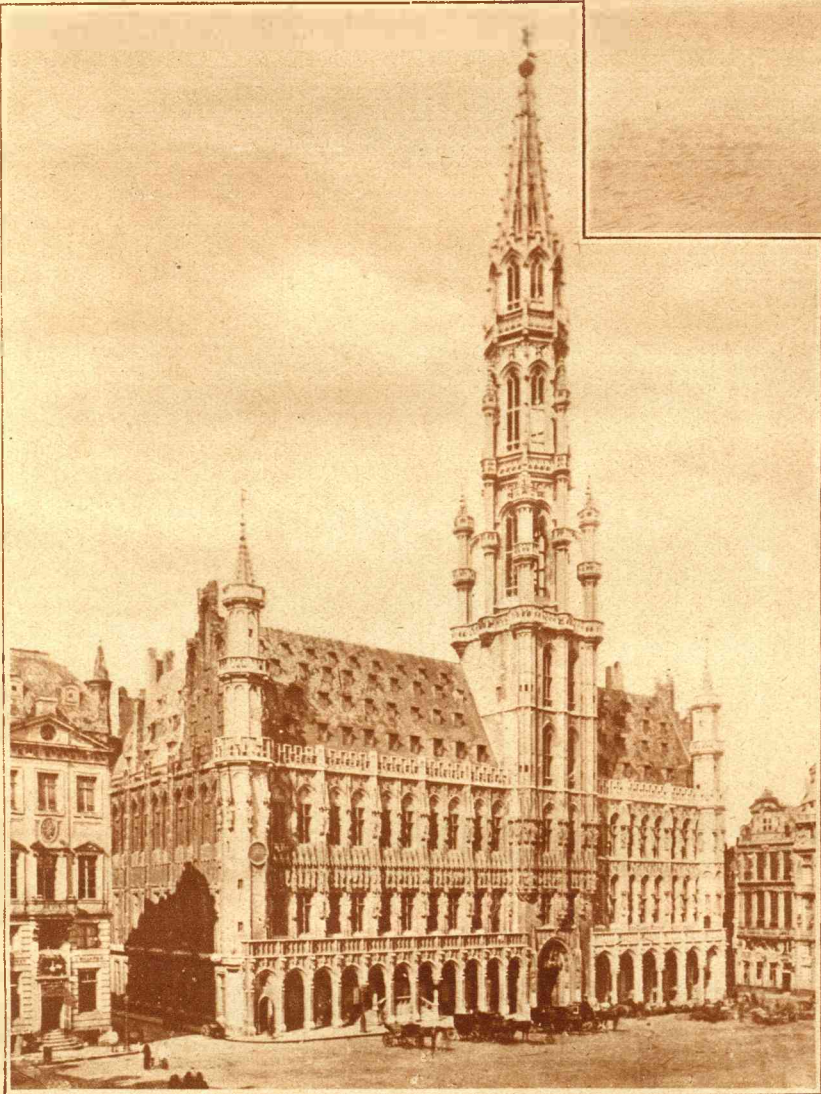
„En nouw naar bed,” commedeerde Dré na 'n oogenblikke en Dré III gong... na 'n uur!

Amico, ik schei d'r af. Dieën brak verveel 't dubbeléndwars, da gekalk van me en al 'n paar keer hee-t-ie gevraagd of ik er nóg nie „gegroet Dré” onder kon zetten en mee groote letters, dan was 't papier gauw vol, zee-t-ie.

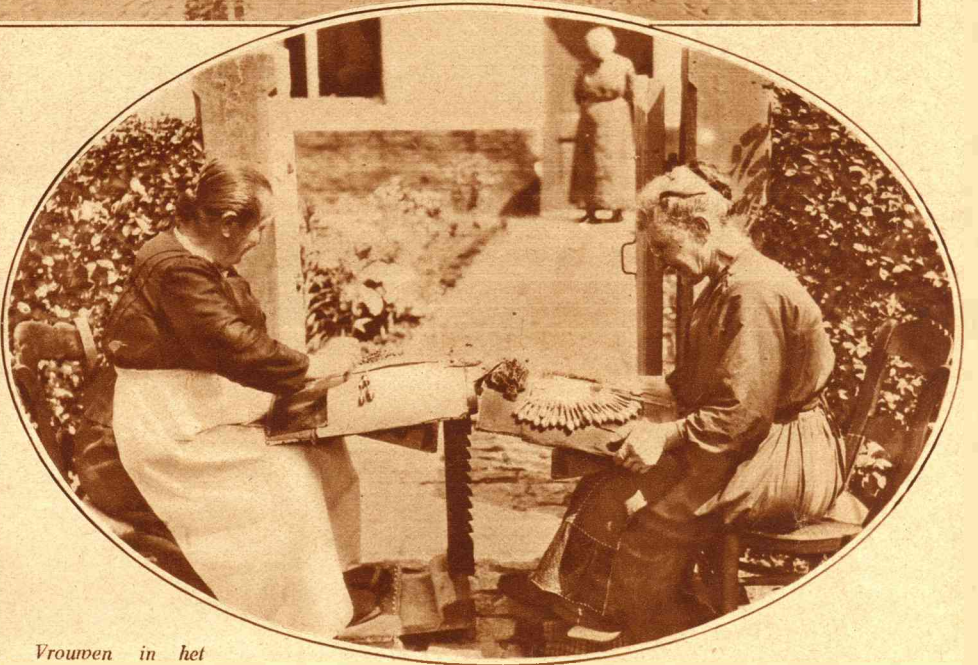
Veul groeten van Trui dus, 'n saluutje van d'n kleinen Adam en gin horkes minder van oewen toet a voe DRÉ.

Het Honderdjarige België

Visschers te paard langs de Vlaamsche kust, die aan deze eigenaardige methode van vissen trouw zijn gebleven sinds meer dan 100 jaar.

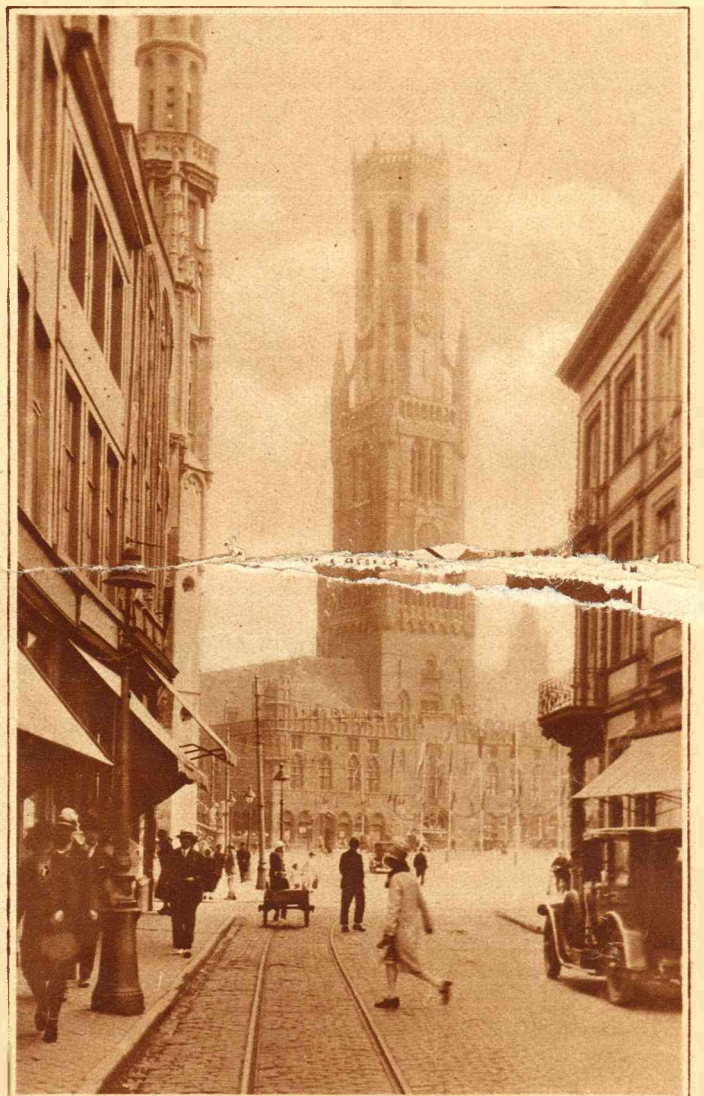
Het stadhuis van Brussel, het mooiste en rijkste gebouw op een der mooiste pleinen van Europa.

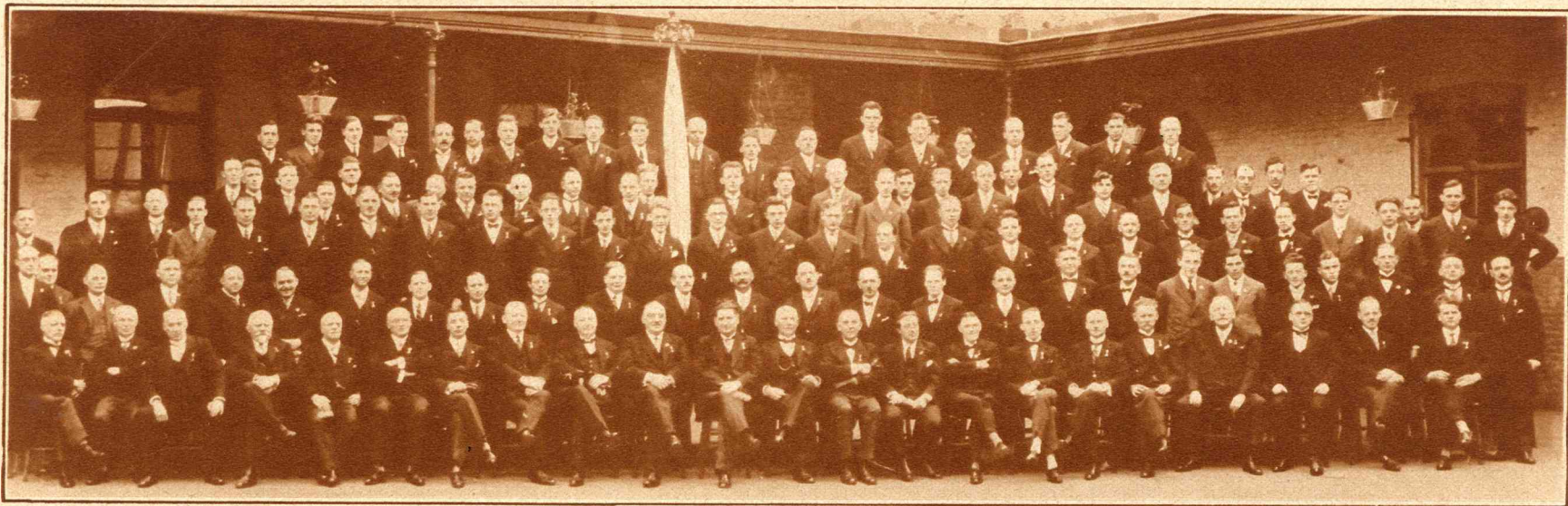
Vrouwen in het Bagijnhof te Brugge bezig met kantklossen, de beroemde en bekende huis-industrie van België, vooral Vlaanderen.

Het monumentale Paleis van Justitie in de hoofdstad van België, juist op de grens van hoog en laag Brussel.

De Hallen met Belfort op de Groote Markt in Brugge, de prachtige oude stad in Vlaanderen, die als 't ware één kostbaar schrijn van het mooie verleden is.

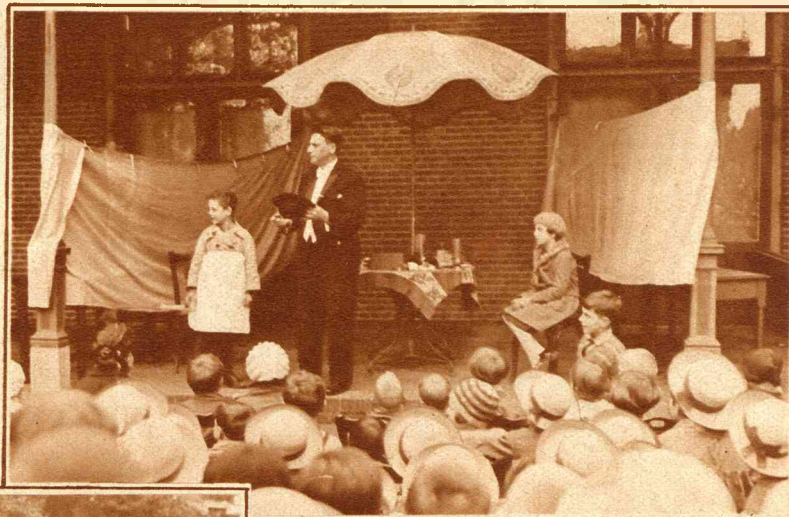
Een foto van bestuur, directeur en leden der K.Z. Ver. Roermondsch Mannenkor, dat (te beginnen met 5 juli aanstaande) het gouden bestaansfeest op grootsche wijze zal herdenken.

Nieuws uit Limburg

Douaneonderzoek aan de grens bij Kerkrade-Holz.

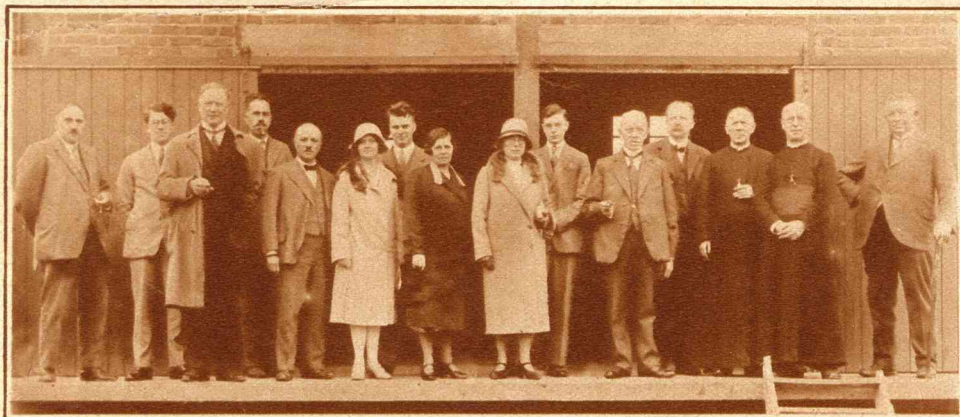
Het bestuur van de Venlosche Middenstandstentoonstelling organiseerde voor de jeugd een prettigen middag. Prof. Ben Ali Libi bracht de kinderen in verbazing door zijn handige goocheltoeren. Prof. Ben Ali Libi aan 't werk.

Op 18 Mei viert het echtpaar Ploen-Nilles te Chevremont Kerkrade onder groote belangstelling zijn gouden huwelijksfeest.

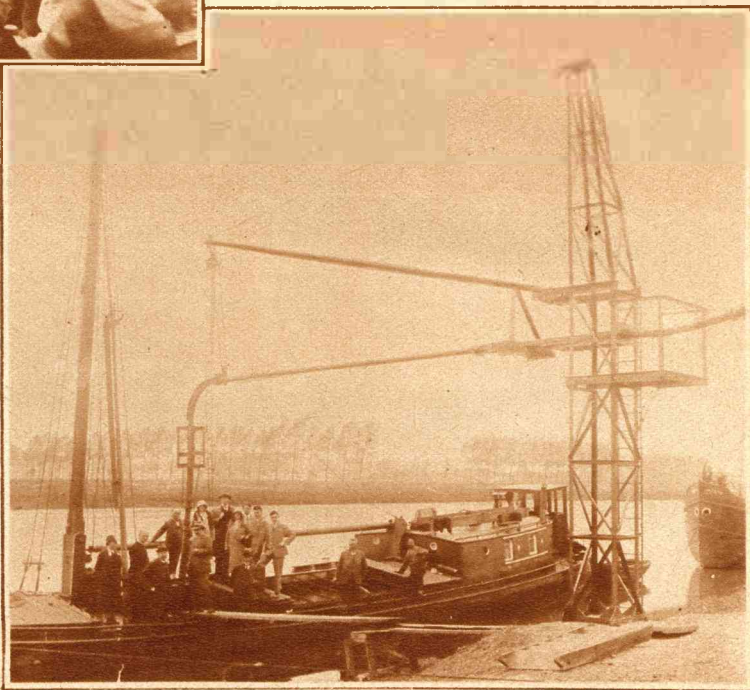
Dat de belangstelling voor prof. Ben Ali Libi groot was, toont nevenstaande foto.

Donderdag herdacht te Roermond de Hoogeerw. Heer Mgr. Dr. G. A. H. Bauduin, vicaris-generaal van Z.D.H. Mgr. L. Schrijnen bisschop van Roermond, president van het Groot-Seminarie, zijn 70sten verjaardag. Een foto van den president op zijn verjaardag.

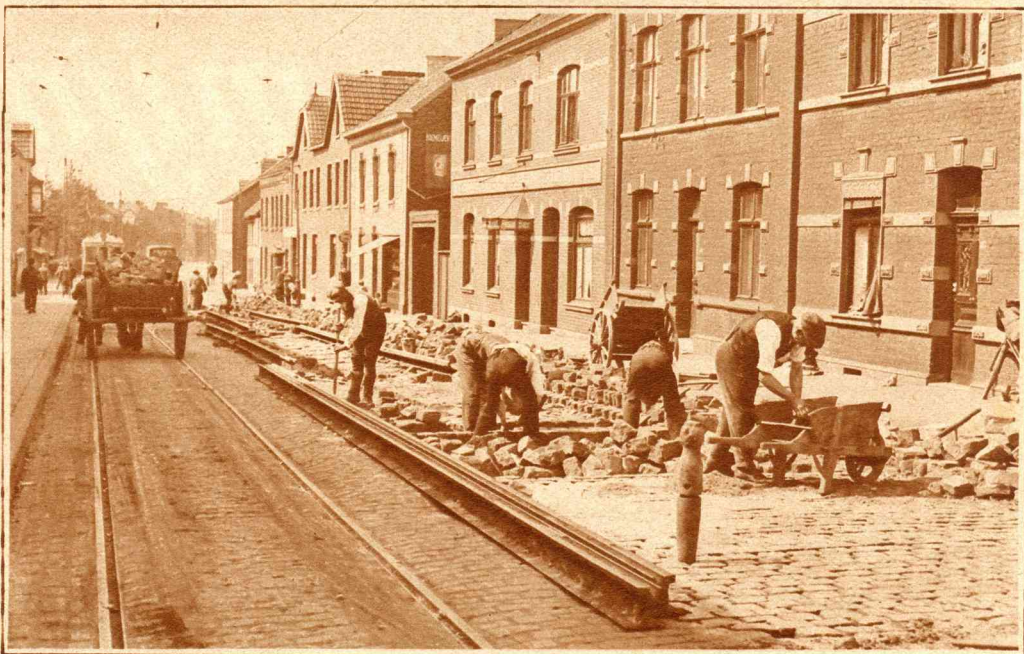
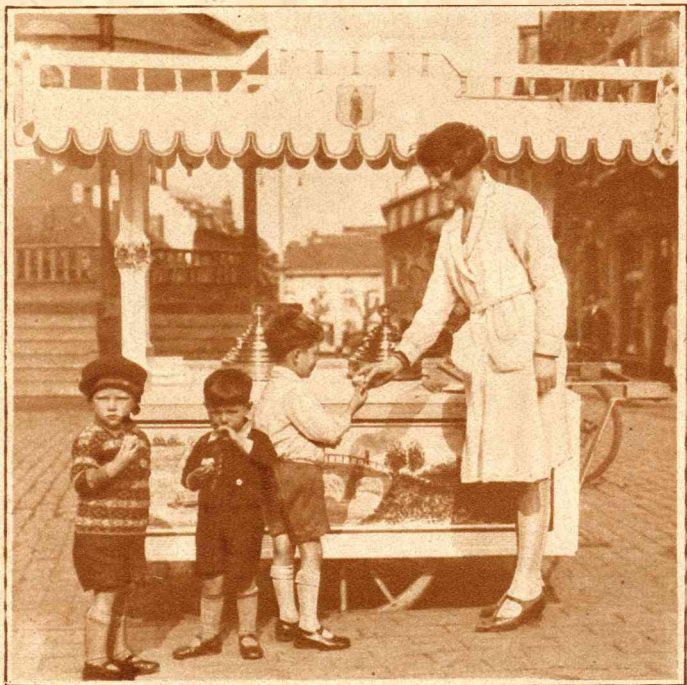

Te Echt had de plechtige wijding en ingebruikneming plaats van de nieuwe graanzuiginstallatie van den heer J. v. d. Venne. Hierbij een foto van de autoriteiten en genoodigden.

De nieuwe graanzuiginstallatie te Echt en het eerste schip dat gelost werd.

Heerlen. Zomergeneugten.

Een van de wissels aan het eindpunt der lijn Heerlen-Kerkrade bij Holz wordt wegens overbodigheid opgebroken.

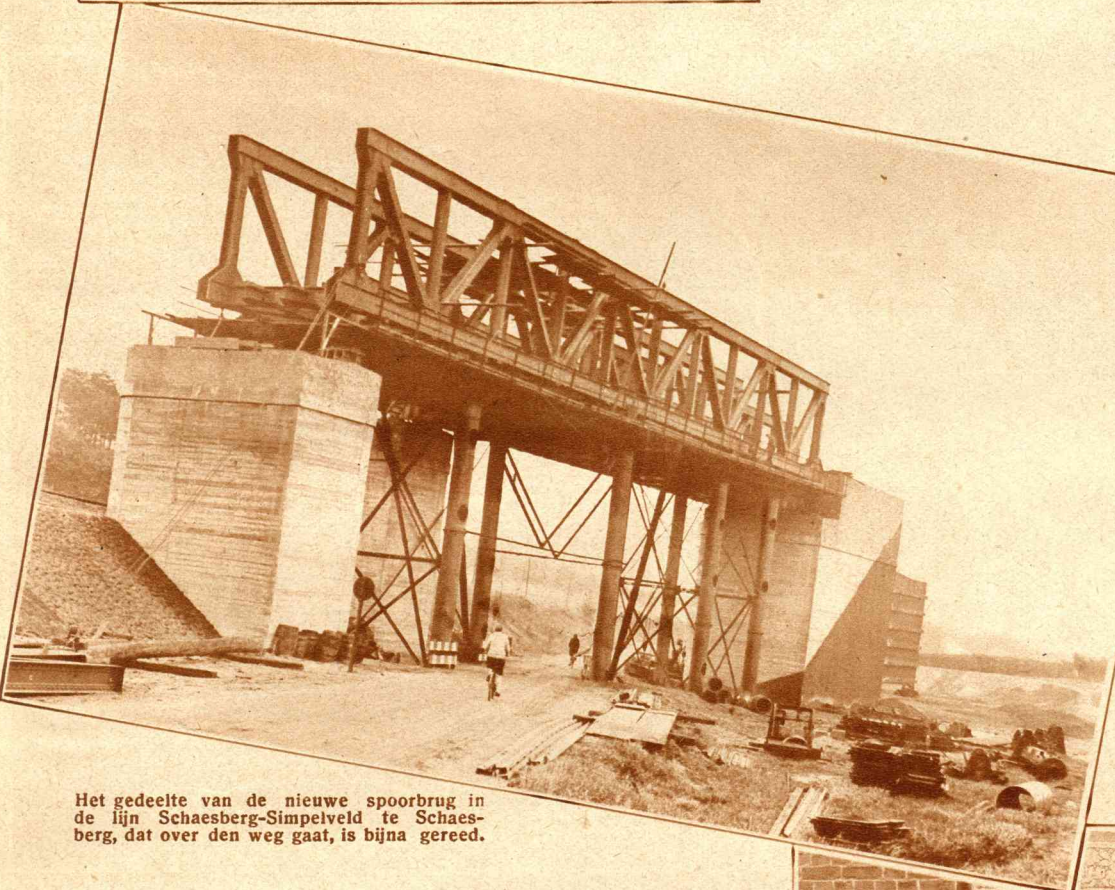

Uit Roermond ontvingen wij deze aardige foto. Of de vijf smullers dezen koek hebben opgekregen, werd ons niet medegedeeld.

Mej. M. Mays te Maastricht, die op 17 Mei j.l. 60 jaar in dienst was van Philips Tabaksfabrieken te Maastricht.

Het gedeelte van de nieuwe spoorbrug in de lijn Schaesberg-Simpelveld te Schaesberg, dat over den weg gaat, is bijna gereed.

De Venlosche jeugd is zoo leergierig, dat ze zelfs de vrije middagen gebruikt om haar kennis te luchten. Al lijkt hij al een heele heer, hij lust toch nog graag een ijsco.

Waar is mijn Vader?

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

Ik dacht aan het verhaal van miss Letitia over de parels, en voelde, dat de dief, door het succes met de eerste tien aangemoedigd, meer wou komen halen. Mijn eerste aandrift was, naar het hoofdeinde van mijn bed te gaan, waar ik gewoonlijk een revolver bewaar. Maar toen ik den dikken post van het ledikant aanraakte, herinnerde ik mij, dat ik niet thuis was en hier denklijk geen wapen zou vinden.

Ik tastte op den schoorsteenmantel, gooide iets om, dat op den grond viel met een lawaai als een oordeel en vond tenslotte een zwaren koperen kandelaar. Daarmee gewapend waagde ik mij in de donkere gang en sloop tastend in de richting van de trap.

Nachtlichtjes brandden er niet, de duisternis was volkomen.

Ik bereikte de trap sneller dan ik verwacht had en het scheelde een haar of ik was voorover naar beneden gevallen. Ik had mijn schoenen uitgedaan, een voorzorgsmaatregel, waar ik later spijt van had. Toen ik eenmaal beneden was, wist ik beter den weg. Ik ging aanstonds de bibliotheek in, die juist onder mijn kamer lag, maar ik hoorde geen geluid meer aan het raam. Ik meende buiten stappen te hooren, die naar den voorkant van het huis kwamen. Ik keerde mij vlug om en ging naar de deur, tot er iets met een geweldigen schok tegen mijn neus kwam. Ik deinsde terug en ging zitten, duizelig en woedend. Er kwam geen tweede slag, en toen eerst begreep ik, wat er gebeurd was: ik had, met uitgestoken handen vooruitlopend in het donker, één hand gestoken aan iederen kant van de openstaande deur en was daar dus precies met mijn neus tegenaan gelopen. Later ontdekte ik, dat ik niet weinig gebloed had.

Mijn kandelaar was onder de tafel gerold en met wat rondkruipen op handen en voeten vond ik hem weer. Ik had, naar ik schatte, drie of vier minuten verloren, en ik was woedend om mijn eigen domheid en onhandigheid. Niemand scheen echter het lawaai gehoord te hebben. Met al haar bluffen op haar waakzaamheid scheen miss Letitia even vast te slapen als de anderen. Ik ging weer naar de hall en vervolgens in de eetkamer. Daar zat iemand aan de luiken, en terwijl ik stond te staren, ging er een open. Het was zó donker buiten, door de boomen en den afstand van de straat, dat ik alleen door het geluid begreep, dat het luik open was. Ik stond midden in de kamer, met één hand stevig mijn kandelaar omklemmend.

Maar het raam wou niet open. De inbreker scheen geen goede gereedschappen te hebben. Hij wrong iets onder den benedenrand, maar het knapte af, en door het dikke glas heen hoorde ik hem tieren. Toen verliet hij het raam en bewoog zich naar de voorzijde van het huis.

Ik strompelde in dezelfde richting, meer dan eens mijn ongeschoeide voeten stootend tegen de meubels, hetgeen mij door al mijn opwinding heen geweldig zeer deed. Toen ik echter de voordeur bereikte, ontdekte ik met verbazing, dat ze niet gesloten was, en op een kier stond van wel ruim een centimeter. Aarzelend bleef ik staan. Maar ik kon moeilijk anders doen: ik deed kalm de deur verder open en stapte naar buiten, in het duister.

Het volgende oogenblik sloeg ik met kracht tegen den vloer van het portiekje. Ik ben volstrekt niet zoo klein en licht, maar onder de woede van dien aanval was ik als een kind. Het was, denk ik, een tuinstoel, waarmee ik buiten gevecht gesteld werd; het vouwde tenminste samen als een zakmes, — en meer wist ik de eerste minuten niet.

Toen ik bijkwam lag ik nog waar ik was neergevallen, en naast mij op den grond stond een kaars te branden. Een minuut had ik noodig om te verzinnen waar ik was, en nog een minuut om mij bewust te maken, dat ik in den loop van een revolver keek. Ik dacht, dat ik nog nooit zoo'n ongunstig

gezicht had gezien als dat van den man, die de revolver vasthield, en vervolgens dat ik erg ongemakkelijk lag. Toen begon de man van het vuurwapen te spreken.

„Waar heb je die tasch gelaten,” vroeg hij, en ik voelde zijn knie op mijn borst.

De begrafenis van Fridtjof Nansen, den grooten Noorschen ontdekkingsreiziger, die zich ook de sympathie der gansche wereld heeft verworven door zijn actie tijdens den hongersnood in Rusland.

„Welke tasch?” vroeg ik flauwtjes. Mijn hoofd bonsde en de kaars was een vulkanische uitbarsting van vonken en walm.

„Doe niet zoo gek,” hield mijn tegenstander aan, „als ik die tasch niet binnen vijf minuten terug heb, schiet ik je zoo vol gaatjes als een kaas.”

„Ik heb geen tasch gezien,” zei ik onnoozel, „wat voor een tasch, — een actentasch, of een reistasch.” Ik hoorde mijn stem nog trillen van den schok.

„Je hebt ze in huis verborgen,” zei hij, en bij ieder woord kwam de revolver iets dichterbij mij. Plotseling keerde mijn normaal besef terug en ik worstelde om los te komen.

„Ga dan binnen om te kijken,” antwoordde ik. „Laat me opstaan, dan zal ik je zelf binnen laten.”

Het gezicht van den man stond vol verbazing en ergernis.

„Jij mij binnenlaten! Jij!” Hij stond op zonder de dreigende houding van de revolver te wijzigen. „Je gaat daar binnen, — hier, draag de kaars, — en je wijst me de tasch. Vlug, hoor je?”

Ik was niet in staat mij te verzetten. Duizelig stond ik op, maar toen ik trachtte te bukken om de kaars op te nemen viel ik er bijna overheen. Mijn hoofd klaarde echter spoedig weer op en toen ik de kaars in de hand, had kon ik mijn aanvaller beter bezien. Hij bekeek mij even belangstellend als ik hem. Hij was een jonge man, uitstekend gekleed, maar hij zag er ongelooflijk moe en wild uit.

„Ik weet werkelijk niets van een tasch,” hield ik vol, „maar als u mij uw woord geeft, dat er niets in zit van het eigendom van dit huis, zal ik u binnenlaten om er naar te zoeken.”

Hij keek mij heel zonderling aan, liet de revolver zakken en greep mij bij den arm.

„Wie ben jij toch voor den drommel?” vroeg hij woest.

Ik geloof dat voor ons beiden tegelijk een licht opging.

„Mijn naam is Knox,” zei ik koel, tastend naar mijn zakdoek, want ik voelde dat ik bloedde uit een wond boven het oor. „Mr. John Knox.”

„Knox!” In plaats van verlichting toonde hij nog grooter schrik dan tevoren. Hij trok mij de kaars uit de hand, hield die omhoog en bekeek mijn gezicht. „Maar dan... goede God... Waar is mijn tasch?”

„Ik voel iets in mijn hoofd op de plek, waar u me geraakt hebt,” zei ik. „Misschien is 'm dat.” Maar mijn sarcasme liet hem koud.

„Ik ben Harry Wardrop,” zei hij, „en ik ben beroofd, meneer Knox. Ik probeerde in huis te komen zonder de familie wakker te maken, en toen ik weer hier bij de voordeur kwam, waar ik mijn tasch had neergezet, was hij verdwenen. Toen u buiten kwam, dacht ik, dat u de dief was en... nu hebben we al dien tijd verspild! Er moet iemand mij zijn nagegaan en haar geroofd hebben!”

„Wat zit er in de tasch?” vroeg ik, vooruit tredend tot den rand van het portiek; en met behulp van de kaars keek ik rond.

„Belangrijke papieren,” zei hij kort. Hij scheen versuft en buiten staat te beslissen, wat er nu gedaan moet worden. We spraken onwillekeurig beiden heel zacht.

„Weet u zeker, dat u haar hier hebt gelaten?” vroeg ik. Het scheen ongelooflijk, dat er gestolen was, zoo rustig en vreedzaam was het rondom.

„Precies op de plaats waar u nu staat.”

Opnieuw zocht ik hier en daar, ging de treden af en keek tusschen de canna's, die langs de stoep stonden. Ik zag iets glinsteren en toen ik bukte, vond ik een kleine bruinleeren reistasch, nog gloednieuw.

„Hier is 't ding,” zei ik, niet zoo heel vriendelijk, want ik had aan die tasch heel wat onaangenaamheid te wijten. Wardrop echter knapte oogenblikkelijk op toen hij het voorwerp zag. Zijn verwrongen trekken ontspanden zich.

„O, gelukkig!” riep hij. „Ik kan het u niet uitleggen, maar... het zijn ontzettende dingen, die van deze tasch afhangen, meneer Knox. Ik hoop, dat u 't me vergeven zult... ik geloof, dat ik u leelijk geraakt heb...”

„Dat hebt u inderdaad,” zei ik grimmig, en ik gaf hem de tasch. Reeds het eerste moment, dat hij hem in handen had, begreep ik, dat nog niet alles in orde was. Hij ging vlug naar binnen en stak in de bibliotheek het licht aan. Toen, met bevende vingers, opende hij de tasch. Hij was leeg!

Een oogenblik bleef hij er ongeloovig in staan kijken. Toen smet hij het ding op tafel en keerde zich tot mij.

„Dat is een gemeene truc!” zei hij woedend. „U hebt hem ergens verstopt. Dit is mijn tasch niet. U hebt ze verruild...”

„Stel u niet aan als een gek,” verweerde ik mij. „Hoe kon ik een tasch van u omruilen, terwijl ik een kwartier geleden u en uw boeltje en uw ruwe manieren nog niet eens kende? Houd uw hersens bij elkaar. U hebt natuurlijk vandaag uw tasch ergens neergezet, en een handige gauwdief heeft er een anderen, die er op leek, voor in de plaats gezet. Dat is een bekend kunstje.”

Hij liet zich op een stoel neervallen en bedekte het gezicht met de handen.

„Dat is onmogelijk,” zei hij na enkele oogenblikken, waarin hij, naar ik veronderstel, geregeld

No. 4

overdacht, waar hij geweest was. „Ik werd wel gevolgd, in Plattsburg. Twee kerels hebben me in 't oog gehouden van 't oogenblik, dat ik er kwam, Dinsdag. Toen ben ik van hotel veranderd, — en gisteren, — da's Woensdag — heb ik niets gemerkt. Maar onderweg naar den trein voelde ik, dat ik weer gevolgd werd, en toen ik me vlug omdraaide zag ik één van de kerels vlak voor me staan.”

„Zou u hem herkennen?” vroeg ik.

„Ja, zeker. Ik dacht, dat het een detective was; u moet weten, die hebben 't nogal druk met ons, nu de verkiezingen op til zijn. Hij was in ieder geval niet op den trein.”

„Maar de andere misschien wel.”

„Ja, da's mogelijk. Maar één ding begrijp ik niet, meneer Knox. Toen we in Bellwood het station binnenreden, heb ik mijn tasch open gehad om er de krant en mijn spoorboekje in te stoppen. Toen was het wel degelijk mijn eigen tasch; ik herinner me heel goed, dat ik er mijn nachtgoed en borstels in gezien heb.”

Terwijl hij sprak had ik gesnuffeld in de leegte tasch.

„Waar had u 't spoorboekje gestopt?” vroeg ik.

„In 't zakje aan den binnenkant,” antwoordde hij.

„Daar zit 't,” zei ik, en ik trok het gele omslag er uit. Een oogenblik was het, alsof hij een geestverschijning zag. Hij drukte de handen tegen zijn voorhoofd en begon toen als een dolle door de kamer te loopen.

„Het is allemaal even onmogelijk! Ik verzeker u, die tasch was zwàar toen ik van het station ging. Ik heb haar nog van de eene hand in de andere moeten overnemen vanwege 't gewicht. Toen ik hier kwam zette ik haar op den hoek van 't portiek en probeerde of de deur los was. Maar toen ik merkte, dat die stijf gesloten was...”

„Maar ze was niet gesloten,” viel ik hem in de rede. „Toen ik beneden kwam, om naar een inbreker te zoeken, stond ze op een kier!”

Hij bleef staan en keek me opletend aan.

„Dan zijn we allebei gek,” verklaarde hij ernstig. „Ik verzeker u, dat ik op alle manieren geprobeerd heb de deur open te krijgen, en ik hoorde den ketting rammelen. Op 'n kier! U weet niet hoe dit huis wordt gepantserd tegen den nacht.”

„En toch stond ze op een kier toen ik beneden kwam.”

Wij waren zoo met onze aandacht in het raadsel verdiept, dat we geen van beiden voetstappen hadden gehoord. De klank van een onderdrukten uitroep deed ons beiden plotseling omzien. In de deur, in een soort ochtendjapon, met een gezicht vol verbazing en schrik, stond Margery Fleming. Wardrop beheerschte zijn houding onmiddellijk. Wat mij betreft, ik voelde welk figuur ik maakte, met mijn bebloede boord, en een buil op mijn hoofd zoo groot als een deurknop, en zonder schoenen aan.

„Wat is er toch te doen?” vroeg zij. „Ik hoorde zulke rare geluiden, en ik dacht, dat er inbrekers waren.”

„Meneer Wardrop probeerde in te breken,” antwoordde ik, „en ik hoorde het en ging naar beneden. Onderweg had ik een gevecht met een open deur, en ik was de verliezer.”

Ik denk, dat ze me niet helemaal geloofde. Ze keek van mijn gezwollen hoofd naar de open tasch, en toen naar het bleke gezicht van Harry Wardrop. En dan, echt vrouwelijk, herinnerde zij zich, dat haar haar los hing en welk kleed zij droeg, en zij trok zich terug in de schaduw van de hall.

„Ik ben blij, dat het niets ergers is,” hoorden wij haar nog zeggen, en toen ging ze snel de trap weer op.

„Ik zou maar naar bed gaan, als ik u was,” zei Wardrop, zijn hoed oprappende. „Ik ga terug naar het station. Er vertrekt hier geen trein tusschen middernacht en den boemeltrein van half zes. Ik denk niet, dat het wat helpt, maar ik wil toch gaan kijken, wie er met dien trein meegaat.”

„Het is pas half drie,” zei ik, na een blik op mijn horloge, „we konden eerst wel even buiten rondkijken.”

Hij had er behoefte aan, iets te doen, dus ieder voorstel was hem welkom. Al vertelde hij niets, uit zijn koortsachtige opwindung maakte ik op, dat het terugvinden van den inhoud van die Russisch-leeren tasch voor hem een kwestie was van leven of dood. We vonden ergens achter in het

huis een lantaren, en samen zochten we het heele terrein af. Veel tijd was daar niet voor nodig, en we vonden niets.

Nu ik terugdenk aan dien nacht, nu lijkt me de sleutel van wat er gebeurd was, en van veel wat daarna gebeuren zou, zoo eenvoudig en voor de hand liggend; en toch begrepen we er toen niets van. En toen de gang van zaken zich verder ontwikkelde, en de geëfende speurzin van Hunter aan het werk ging, bracht ook deze er niets van terecht. Eerst veel later begrepen wij de ware beteekenis der gebeurtenissen van dien nacht.

's-Morgens om zes uur kwam Wardrop terug, uitgeput en overspannen. Er was met den trein van half zes niemand vertrokken. De inhoud van zijn tasch was weg en zou waarschijnlijk altijd weg

SCHOONMAAK

*De schoonmaak is meer in het land,
De vlijt gaat dus ontwaken
In 't vrouwelijk departement
Van schoone schoonmaakzaken.
Het rommelt door de holle gang,
De huisvrouw doet gewichtig,
De heer des huizes is wat stil,
Wat kleintjes en wat schichtig!*

*Die voelt zich waarlijk niet in staat
Den zeepsop-stroom te stelpen,
En hoort zich hoonend toegevoegd:
„Zoo, kom je ons wat helpen!”
Die zoekt vergeefs naar eigen haard.
Bij allerhand gestommel,
En kent zijn eigen wil niet meer,
Ook die ligt bij den rommel!*

*De witkwaast steekt zijn kop weer op,
En maakt opnieuw historie,
De ragebol diert, ruig van geest,
Haar duistere victorie.
Dit wond're twee-tal exereert
Langs allerhande muren,
En vormt het jachtend hoofdmoment
Van donk're schoonmaakuren!*

*De dweil en boender zijn paraat,
Daar heeft men aan te wennen,
Ze vormen samen het gezag,
Al wil men 't niet erkennen!
De zeemlap staat hen trouw terzij,
Ze dartelt langs de ruiten,
En veel gezinsvertrouwelikheden
Staat onomwonden buiten.*

*Welaan, we schicken ons wel meer
Bij kalk en bruine boonen,
Al zitten we voor spot te kijk
Op wandelende tronen!
Wij, mannen, wachten onzen tijd,
Al kan het er soms knijpen,
Om straks met vastberaden hand
De teugels meer te grijpen!*

VIJFDE HOOFDSTUK

DE KLEINE MISS JANE

Toen ik mijzelf den volgende morgen in den spiegel bekeek, vóór ik mij ging kleeden voor het ontbijt, was ik bijna onherkenbaar. Mijn neus vertoonde een nieuwe kromming, als de rug van een kat, die kwaad is, zoodat ik een Romeinsch profiel van de woeste soort had verkregen, en de buil op mijn voorhoofd, het gevolg van den stoel, was nog gezwollen en vertoonde griezelige kleuren. Ik keerde den spiegel den rug toe en kleedde mij met groote ergernis aan.

Miss Fleming was in de onthijtkamer, toen ik

beneden kwam; zij stond voor het raam, met den rug naar mij toe. Voortdurend, in al de maanden, die volgden, heb ik haar voor mij gezien zooals zij daar stond in haar rose ochtendjapon. Maar pas heel kort geleden, toen ik haar hierover sprak, verzekerde ze mij, dat de japon blauw was, dat ze in dien tijd niet eens een rose of roode ochtendjapon had, en als ze er een had, droeg ze die toch beslist dien morgen niet. En na mij aldus van kleurenblindheid te hebben beschuldigd, hield ze vol, dat ze niet met den rug naar mij toe stond, want ze zag duidelijk mijn gelaat, terwijl ik de trap af kwam. Ik moet dit dus verbeteren. Miss Fleming stond, in een blauwe japon, naar de deur te kijken toen ik de onthijtkamer binnen kwam. Eén ding weet ik heel zeker: ze kwam met uitgestoken hand naar mij toe.

„Goeden morgen,” zei ze. „Wat hebt u een verschrikkelijk gezicht!”

„Dat is mijn gezicht niet,” antwoordde ik zachtzinnig. „Mijn gezicht zit dieper, onder al die uitwassen. Ik heb geprobeerd den buil op mijn voorhoofd weg te werken met krijt, maar dat maakt het geval nog duidelijker, gelijk de sneeuw op de bergtoppen.”

„De blanke toppen der purperen bergen,” citeerde zij, terwijl ze koffie voor me inschonk. „Maar ik verzeker u, dat ik me veel beter voel sinds u de zaak in handen hebt genomen. Tante Letitia zegt, dat u reusachtig bent.”

Nederig dacht ik aan de mislukking van mijn eerste poging om speurhond te spelen, en ik verloor mijn recht op de hooge opinie van miss Letitia. Mij herinnerend, hoe ik de nachtwacht had nagelopen naar het politie-bureau, dacht ik aan Delia en haar briefje.

„Vóór er iemand binnen komt, miss Fleming, wou ik u een paar dingen vragen,” zei ik. „Hoe heette het dienstmeisje, dat u dien nacht hielp het huis te onderzoeken?”

„Annie.”

„En welke andere meisjes zei u ook weer, dat er waren?”

„Delia en Rose.”

„Weet u ook iets meer van ze? Waar ze vandaan kwamen en waar ze heen zijn?” Zij lachte even.

„Wat weet iemand nou van nieuwe dienstboden!” antwoordde ze. „Ze brengen getuigschriften mee, maar getuigschriften zijn voor de meeste vrouwen het middel, om van personeel af te komen zonder ruzie. Rose was oud en dik, maar Delia was een knap ding. Ik dacht, dat ze nogal met Carter ophad.”

Carter en Shields, de politie-agent? Die Delia scheen een flirt te zijn.

„En u hebt geen vermoeden, waar Carter gebleven is?”

„Niet 't minste.”

Toen kwam Wardrop binnen, en ze spraken over andere dingen. De twee oude dames schenen thee en toast op bed te krijgen, als ze wakker werden, dus ontbeten we met z'n drieën. Maar de conversatie werd er door Wardrop niet levendiger op. Hij keek bezorgd en overspannen, ontweek de blikken van miss Fleming, liet een paar eieren brengen, keek op zijn horloge en ging toen heen, zonder iets gegeten te hebben.

„Ik wou den trein van half tien halen, Margie,” zei hij, toen hij weer binnenkwam met den hoed in de hand. „Misschien kom ik niet dineeren. Zeg het even aan miss Letitia, wil je?” Hij keerde zich om en wou heengaan, maar scheen zich te bezinnen, kwam weer terug en stak mij de hand toe.

„Misschien zie ik u niet meer...” begon hij.

„Als ik u eerst zie, dan zeker niet,” schertste ik. Hij keek naar mijn misvormd gezicht en lachte.

„Ik heb een Maitland van u gemaakt,” zei hij.

„Ik heb nooit gedacht, dat iets anders dan een wonder der natuur een tweeden neus kon voortbrengen, zooals die van miss Letitia. Het spijt me verschrikkelijk, meneer Knox, en als u niet wilt, dat miss Jane dien buil gaat bewerken met een koud zilveren mes en een kluit boter, dan zou ik u raden u, te verbergen, vóór ze beneden komt. Vaarwel, Margie.”

Ik geloof, dat het meisje even vreemd opkeek als ik van de verandering, die er in zijn houding en zijn stem kwam, toen hij tot haar sprak. Zijn glimlach verdween en hij zag haar nauwelijks aan; en het kwam mij voor, dat zijn schuwheid haar meer verbaasde dan verdroot.

(Wordt voortgezet)

TUSSCHEN DE BU

IEN DE BUFFERS

Een rij van goed gehumeurde Engelsche meisjes, die naar de repetitie gaan van een gecostumeerd historisch feest, waarvan er altijd vele in Engeland worden gegeven.

Die Andere, die Onbekende....

Goed, dan wacht ik tot morgen. Het is misschien beter ook. Want nu sneeuwt het zoo. Maar nu moet ik weer naar de kinderen. Katrien moet nog eten. En u pa, moest nu een paar uurtjes rustig gaan slapen."

"Je hebt gelijk. Ik zal 't doen! Waarom doe jij 't ook niet, kind!"

"Ach wat, voor mij is dat niet noodig: ik ben nog jong."

Om drie uur verlaat hij Waldruhe om naar de zitting te gaan. Als hij ongeveer vier uur later naar huis terugkeert, is de sneeuwjacht opgehouden. Af en toe kringelen nog wat vlokjes naar beneden. Het is prachtig weer.

Eigenlijk had Stelzmann een auto willen nemen; maar na zoo'n langen zit lijkt het hem beter te loopen. Het is zoo heerlijk nu! De volle maan giet haar licht uit over de pas gevallen sneeuw. Op alle daken, op de richels, op de lantaarns, overal ligt het witte dons; daarbij heerscht een ongewone stilte op straat, want het dikke sneeuwkleed dempt alle geluid.

Hoe meer hij den buitenkant der stad nadert hoe mooier alles wordt: de stilte wordt ook al grooter, 't aantal lantaarns wordt minder en de straten zijn bijna zonder wandelaars.

In plaats daarvan komen fraaie villa's, welker prachtige tuinen vol sneeuw liggen.

Dan zijn ook deze verdwenen. Velden en weiden volgen: heelemaal stil en eenzaam wordt het. Daar ginds ligt Waldruhe.

Plotseling blijft Stelzmann staan. Het is hem, alsof iemand hem volgt. Ja — daar ziet hij hem, een oude man, die nauwelijks tien pas van hem af loopt.

Wit haar valt op zijn schouders; een magere gestalte met kleeren, die veel te wijd schijnen. Het valt hem op, dat de man schrikt als hij hem aanziet.... Nu gaat hij toch weer verder, langzaam, weifelend. Stelzmann wacht tot hij voorbij is.

Nu — erg te vertrouwen lijkt hij niet! Hij trekt het hoofd in zijn wollen halsdoek, trekt den hoed dieper in zijn met rimpels doorgroefd voorhoofd en kijkt schichtig naar rechts en links. Nu loopt hij ineens vlug vooruit, alsof hij haast had. Bij een keet, uit planken getimmerd, buigt hij naar links en is plotseling verdwenen.

Als Stelzmann deze plek bereikt heeft, staart hij scherp langs 't gebouwtje, maar ziet niets.

Stelzmann gaat verder. Meer en meer nadert hij zijn woning. Daar lijkt het Stelzmann weer, alsof hij iets verdachts hoorde. Hij kijkt om en ziet.... denzelfden man, die zich juist plotseling op den grond laat vallen.

Stelzmann rent terug naar die plaats, maar....

ROMAN VAN HARDY LANGEN

*

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Juffrouw Martha Berger leeft bescheiden met haar beide volwassen kinderen, Hanna en Leo. Hanna heeft het hart eenigszins hoog. Ze versmaadt de liefde van een eenvoudigen, hoewel niet onbemiddelden heerboer Benke, doch laat zich het hof maken door Erich Hornig, een verwaanden meisjesgek. Leo is een ijverige, kalme jongen, die zich binnenkort zal verlobben met Inge Stelzmann. Nu komt plotseling Konrad Berger in hun leven, hun vader, die twintig jaar geleden wegens roofmoord tot levenslange gevangenisstraf is veroordeeld, hoewel hij steeds zijn onschuld heeft volgehouden. Na twintig jaren gevangen te hebben gezeten, is hij begenadigd. De kinderen, die hun vader nooit hadden gekend, hadden nooit anders van hun moeder gehoord dan dat hun vader overleden was. Voor de vrouw en de kinderen is dit weerzien, in verband met de lugubere herinnering aan den smet op den familienaam, een zware slag. Voor Leo is dat een reden om den omgang met Inge af te breken, omdat hij haar niet zijn bezoedelden naam wil geven, alhoewel hij medelijden met zijn vader heeft en hem van harte verwelkomt. Inge heeft er heel veel verdriet van dat ze Leo moet missen en ook Leo kan haar niet vergeten. Leo's zuster Hanna wil haar vader niet kennen en ontvlucht de woning, tot verdriet vooral van haar vader, die aan niets anders denkt dan aan de mogelijkheid om zijn onschuld aan het licht te brengen. Voornamelijk stelt hij zich ten doel, den vreemdeling te vinden, die ten tijde der misdaad ook daar aanwezig was en die ongetwijfeld de moordenaar moet zijn geweest. Van dien vreemdeling kent hij niets dan het gezicht en dat zal na twintig jaren wel zoodanig veranderd zijn, dat hij hem niet zou herkennen, ook al zouden zij elkaar eens ontmoeten. Toch gebeurt het wonderlijke. Konrad Berger ziet den vreemdeling en volgt hem, tot hij van vermoeden is neervalt. Later ziet hij hem nogmaals, hoewel vluchtig, in een taxi voorbijrijden. Hij weet thans zeker, dat de man in dezelfde plaats woont en hij hem dus nog wel eens zal ontmoeten. Dan zal de schurk hem niet meer ontgaan. Hanna heeft intusschen op aanraden van Erich Hornig een betrekking aanvaard bij Rundstock, in welke firma ook Erich deelnoot zal worden, daartoe door zijn ouders in staat gesteld. Hanna heeft daarvoor gebroken met haar ouders en haar broer, en ook Alma, haar vriendin, verlaat zij na een twist, om niet meer terug te keeren. Benke, haar stille minnaar, ziet haar, terwijl zij haar functie van lokvogel waarnaemt en is ten eerste geschokt. We treffen hier Inge, die in het verzorgen van kinderen afleiding zoekt voor haar liefdesleed, in gesprek met haar vader, met wien zij afspreekt, den volgenden dag samen te gaan winkelen.

de vreemdeling is weer verdwenen, blijkbaar is hij hier door een gat in een heg gekropen.

Hij bedenkt zich. Hij zal maar doorloopen; mocht de kerel verkeerde bedoelingen hebben, dan zal hij zich wel verdedigen. Hij moet nog ongeveer tien minuten loopen langs een aantal kleinere huizen, die meest alle alleen in den zomer bewoond zijn. Daarom is dit gedeelte nu niet zoo prettig, als je weet, dat er iemand achter je zit, die vermoedelijk geen goede bedoelingen heeft.

Ja, daar hoort hij 't weer: een lichten stap en een zacht geruisch, dat zijn aanwezigheid verraadt. Hij blijft staan, blijkbaar om zijn vervolger gelegenheid te geven hem te passeeren; maar — 't gelukt niet.

Daar staat hij voor zijn villa! Het voorplein wordt geheel verlicht door de groote lamp boven de poort. Hij loopt 't plein over, dat reeds door den tuinman van sneeuw is gezuiverd, en staat voor de huisdeur. Stelzmann heeft reeds den sleutel in de hand om te openen, als hij zich bezint en achter een der dikke pilaren wegkruipt, die het luifeltje boven de deur steunen.

Hij is nieuwsgierig naar dien man! Hij heeft hem niet aangevallen, ofschoon hij dikwijls genoeg de kans had. Hij moet dus wat anders willen.

Nu denkt hij, dat Stelzmann reeds binnen is. Zou hij nu hierheen komen? Zou hij van plan zijn vannacht in te breken? Stilletjes kijkt hij even. Juist, daar heb je den kerel! Voorzichtig komt hij op 't huis af. Daar gaat hij de stoep reeds op. Hij steekt een lucifer aan om beter te zien.... Hij wil zeker het slot met een looper openen.... Daar springt Stelzmann te voorschijn en grijpt hem bij z'n arm.

"Halt kerel, daar heb ik je! Nu zul je...."

Maar daar doet de oude man een forschen ruk en ontsnapt aan den greep van Stelzmann. Snel trekt hij zich terug in den tuin.

Stelzmann hem achterna. Ook hij zegt niets, want de huisbewaarder woont heel achteraan en zou hem toch niet hooren; Inge zou 't echter kunnen hooren en 't zou haar leelijk aan 't schrikken brengen. Verder is hij toch zeker van zijn buit; hij is bepaald sterker dan deze oude man.

Bij de kleine poort haalt hij hem in en nu pakt hij steviger toe. Zijn handen klemmen zich vast om zijn nek en de oude man trapt van angst en woede.

"Je wilt me zeker nu stilletjes het hoekje om helpen, ellendeling!" schreeuwde hij.

"Je denkt, dat er geen andere weg meer voor je is.... daarom wil je me doden; maar 't zal je niet lukken."

De oude man grijpt plotseling Stelzmann bij de keel en.... nu begrijpt hij het.... de oude man is krankzinnig!

Met alle kracht bevrijdt hij zijn keel en dan stoot hij den armen krankzinnige van zich af. Deze verliest op 't eenigszins gladde plaveisel zijn evenwicht en ploft neer.... bloed vloeit op de steenen....

Doodelijk verschrikt staart Stelzmann op den armen kerel, die daar neerligt in een plas bloed.

Groote God! Wat heeft hij gedaan? Als de man nu eens dood was! Medelijden komt in hem op, als hij dien armen drommel daar zoo ziet liggen. Misschien is 't wel een wanhopige, die door kommer en gebrek krankzinnig is geworden. Neen, hij had den man niet van zich af moeten stooten!

En wat nu te doen? Waar zoo gauw een rijtuig

vandaan gehaald om den armen man naar 't ziekenhuis te brengen? Als hij den huisbewaarder eens riep? — Neen — wat zou Inge dan schrikken! Daar hoort hij voetstappen... misschien een voorbijganger, die den kreet van den ouden man heeft gehoord.

Stelzmann gaat hem tegemoet.

„Beste mijnheer...”

Hij verstomt, is verbaasd — ook de ander is verbaasd... wordt rood en bleek... stil kijken beiden elkaar aan. Stelzmann komt het eerst tot zich zelf.

„Mijnheer Berger! God zendt u hierheen. Iets vreeselijks is daarnet voor mijn huis gebeurd...”

In groote opwinding vertelt hij Leo, wat er is gebeurd en besluit: „U begrijpt, hoe akelig die zaak voor me is! Ik handelde uit noodweer... maar... wat moet ik nu beginnen? We mogen hem hier niet laten liggen. Aan den anderen kant mag ik mijn dochter niet zoo hevig doen schrikken. Ze is toch al zoo verzwakt. Ik vrees, dat zooiets haar vreeselijk zal aangrijpen.”

„Natuurlijk, dat spreekt van zelf. Beschik over mij, mijnheer Stelzmann. Het best zal wel zijn, dat ik dadelijk om een ziekenwagen telephoneer.”

„Dat wilde ik u juist vragen; maar in Godsnaam niet telephoneeren bij mij, gaat u even bij mijn buurman, die heeft ook een telefoon.”

Leo wil vertrekken, maar opeens bezint hij zich en zegt: „We zullen eerst eens zien, of de man nog leeft. Breng me eens bij hem, mijnheer Stelzmann!”

Stelzmann doet het. Slechts een paar passen behoeven ze te loopen. Slechts één blik is nodig, om te zien, dat het zijn vader is.

„Heilige God... ook dát nog!”

„Wat is er, mijnheer Berger, waarom schrikt u zoo? Kent u den man soms?” vraagt Stelzmann.

Leo kijkt hem aan met een raadselachtigen blik, waaruit schrik, afschuw en bevreemding spreken.

„Heeft deze man u gevolgd?” vraagt hij, „en... u kent hem niet?”

„Ik? Vanwaar zou ik hem kennen? Ik herinner me niet, hem ooit in mijn leven gezien te hebben. Maar waarom die vraag?”

Leo antwoordt niet. Hij wrijft zich over 't voorhoofd, alsof hij een gedachte wil verjagen, dan knielt hij bij den ouden man neer en begint hem behoedzaam te onderzoeken. De oude is niet dood. Hij slaat zelfs de oogen op en wil zich, als hij Leo herkent, oprichten.

„Het is goed... dat jij er bent...” fluistert hij. „Ik heb hem gevonden; daar woont hij!”

Uitgeput sluit Konrad Berger de oogen. Stelzmann, dien hij niet heeft kunnen zien, heeft alles gehoord en kijkt nu vragend Leo aan. Leo wenkt hem terug te treden. Dan bindt hij zijn zakdoek om 't bloedende voorhoofd van z'n vader en helpt hem verder. Moeilijk kan de oude zich op de been houden; eindelijk echter is hij in staat met de hulp van Leo tot den dichtstbijzijnden boom voort te komen. Hier spreidt deze zijn overjas uit en dwingt den ouden man daarop te gaan zitten met 't gezicht van 't huis afgewend.

„Zoo — rust hier wat, vader. Aanstands zullen we probeeren of we den straatweg kunnen bereiken, daar vinden we dan wel een of ander voertuig.”

De oude man knikt. Hij voelt zich ellendig. Alle beenderen doen hem pijn en hij is duizelig, zoodat hij bijna niet kan denken. Toch mompelt hij moe: „Schrijf 't huisnummer op en vraag naar den naam, anders...” Zijn gedachten verwarren zich en hij zwijgt. Leo strijkt hem kalmeerend over 't hoofd.

„Ja; alles zal gebeuren, vader; maakt u zich niet ongerust.”

Stelzmann, die zich tot bij de

voordeur heeft teruggetrokken, is uiterst verbaasd en komt nu eindelijk naar Leo toe.

„Mijnheer Stelzmann...”

„Beste Berger, bovenal: wie is die man, want ik heb wel bemerkt, dat u hem kent.”

„Het is... mijn vader,” antwoordt Leo, want hij begrijpt zeer goed, dat hij de feiten niet weg kan doezelen tegenover Stelzmann.

Stelzmann schrikt.

„Uw... vader? Hoe kan dat? Hebt u me niet eens gezegd, dat uw vader is gestorven, toen ge nog jong waart.”

„Hij was dood — voor de wereld. Ik dacht tot voor kort, dat hij werkelijk dood was; nu voel ik, dat ik na het voorgevallene u een verklaring schuldig ben. Vergeef mijn vader zijn gedrag. Eerst hield ik hem voor een ongelukkige... nu ben ik echter tot het inzicht gekomen, dat zijn vreeselijke lotgevallen zijn zinnen hebben verward.”

„U denkt, dat hij aan vervolgingswaanin lijdt? Alleen door waanzin kan ik me zijn raadselachtige woorden van daar straks verklaren. Verder kan ik u geen bijzonderheden mededeelen. Wees u zoo goed en sta me een onderhoud toe, opdat ik eens nader met u over 't voorgevallene kan spreken.”

„Goed. Kom dan morgen tusschen 10 en 11 uur op 't stadhuis. Ge begrijpt hoe nieuwsgierig ik naar uw mededeelingen ben!”

Hij drukt Leo de hand. Als Berger weg wil gaan, houdt hij hem nog even op en zegt: „Nog iets, Berger — staat het in verband met uw vader, dat ge mijn dochter hebt afgeschreven?”

„Ja, mijnheer, en ge zult morgen inzien, dat ik niet anders kon handelen.”

„We zullen zien! Tot morgen dus!”

Stelzmann blijft nog lang voor de deur staan kijken, hoe Leo zijn vader voorzichtig wegvoert, 't gaat langzaam en met groote moeite. Zwaar leunt de oude op zijn schouder, telkens blijven ze staan; maar eindelijk zijn ze toch verdwenen. Stelzmann legt zijn hand tegen zijn voorhoofd en ademt diep.

„Berger... Berger,” mompelde hij, „dat ik niet dadelijk op dien naam kwam! Hij is wel erg algemeen... en wie kon denken, dat...!”

Van de eerste verdieping klinkt pianospel. Inge speelt haar lievelingsstuk, het gebed van Toska.

Stelzmann keert zich snel om, sluit de deur en gaat naar binnen.

XIV

Leo Berger zit in 't gemeentehuis tegenover Stelzmann en vertelt de lijdensgeschiedenis zijns vaders. Stil zit deze te luisteren en onderbreekt Leo geen enkele maal. Hij ziet er niet zoo vroolijk uit als anders, doch is ernstig en strak kijkt hij soms naar den verteller, die eindelijk besluit: „En nu weet u alles. Ge zult u nu mijn schrik kunnen voorstellen, toen ik gisteravond dat avontuur beleefde, toen mijn vader u aanwees als den moordenaar van vrouw Sollgruber. Ik beken, dat ik eerst vast geloofde in de woorden mijns vaders; maar sedert gisteravond ben ik ervan overtuigd, dat hij zich waanvoorstellingen in zijn brein roept — misschien wel door het gevoel van schuld, dat zoo zwaar op hem drukt.”

Eerst nu richt Stelzmann zijn blik vast op Leo en vraagt: „Waarom denkt ge dat?”

„Waarom denkt ge dat?”

„Kan het anders? Als deze onbekende werkelijk had bestaan, dan moest die stellig de moordenaar zijn en dan zouden de betuigingen van zijn onschuld met de waarheid overeenkomen. Maar — die bestaat niet, want hij heeft u als den onbekenden vreemdeling aangewezen. Deze vreeselijke beschuldiging kan alleen door waanzin verklaard worden. Gedurende het verblijf in de gevangenis zullen de hersens van vader geleden hebben en toen is zeker de waanvoorstelling ontstaan, dat niet hij, maar een ander, de daad heeft begaan. In dezen waan heeft hij u aangewezen als den moordenaar. Hij had evengoed een ander aan kunnen wijzen! Eén ding is me nu echter duidelijk geworden: Daar het hier bij de geschiedenis van den onbekende gaat om een fantasiebeeld, kan 't niet anders of vader moet de schuldige zijn.”

Op deze woorden volgde een stilte. Stelzmann's gezicht is nog iets bleeker geworden. Een hevige ontroering staat er op te lezen, maar dan zegt hij plotseling heel duidelijk en vast:

„U doet uw vader onrecht, Berger. Het gaat niet om een waanvoorstelling. Die vreemdeling leeft en alles wat uw vader heeft verteld over 't geen gebeurde in de herberg van vrouw Sollgruber is waar; alles is precies zoo gebeurd. Niemand kan dat beter weten dan ik, want werkelijk ben ik de vreemdeling, dien hij zoo lang heeft gezocht.”

Weer volgt een stilte. Vol ontzetting kijkt Leo den spreker aan. Heeft hij wel goed gehoord? Deze man, dien iedereen eert, dien hij zelf hoogschat... Inge's vader... neen — dat kan niet! Hij moet het verkeerd hebben verstaan!

Stelzmann, die van zijn gezicht afleest, wat hij denkt, knikt ernstig. „Ja; ik ben het en alles, wat uw vader heeft verteld, is waar, behalve één besluit — dat ik de moordenaar ben. Ik heb vrouw Sollgruber evenmin vermoord als hij. Ik had er ook geen reden voor en zag die vrouw op dien dag voor 't eerst. Ik had toen reeds een flink kapitaal, zoodat — al zou men mij voor den moordenaar willen houden, men toch alle drijfveeren daarvoor zou missen.”

Bevrijd herademt Leo. Goddank, dat vreeselijke viel dus weg. Maar al het andere bleef nog in 't duister gehuld.

De stad van de hoogte-records.

(Wordt voortgezet)

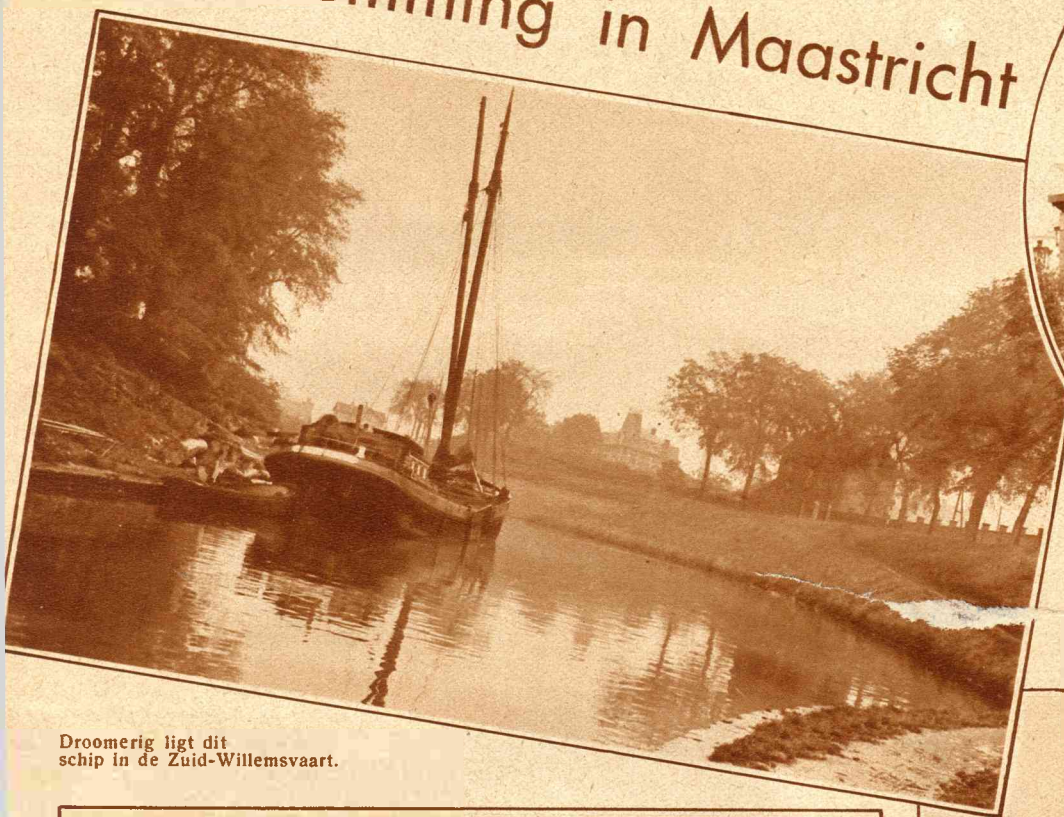

De prachtige, monumentale hal van het Italiaansche Paviljoen op de Wereldtentoonstelling

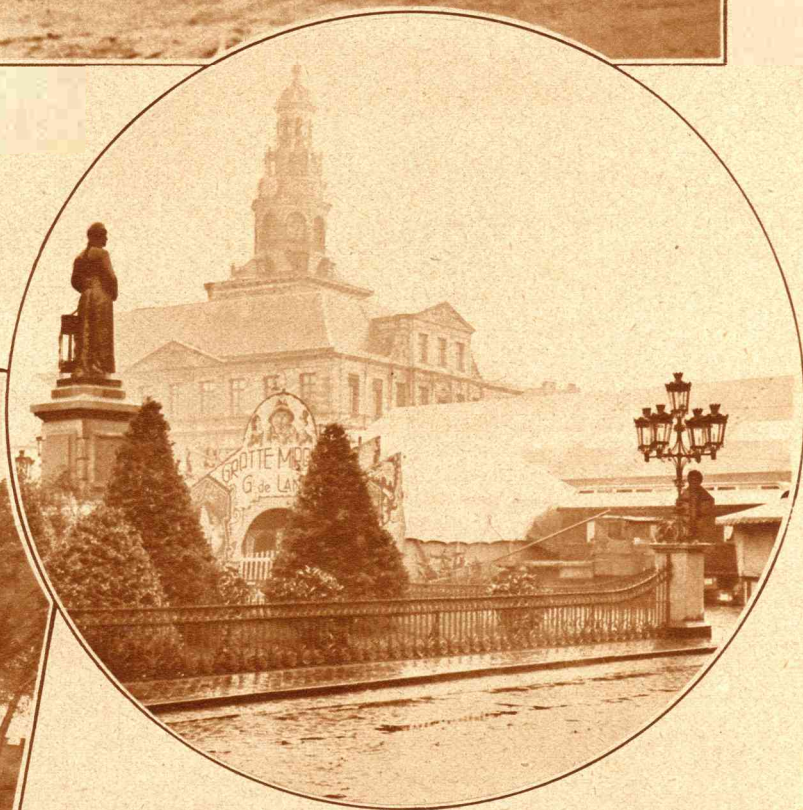

Aardig kijkje op het bassin op een regenachtigen dag.

Regenstemming in Maastricht

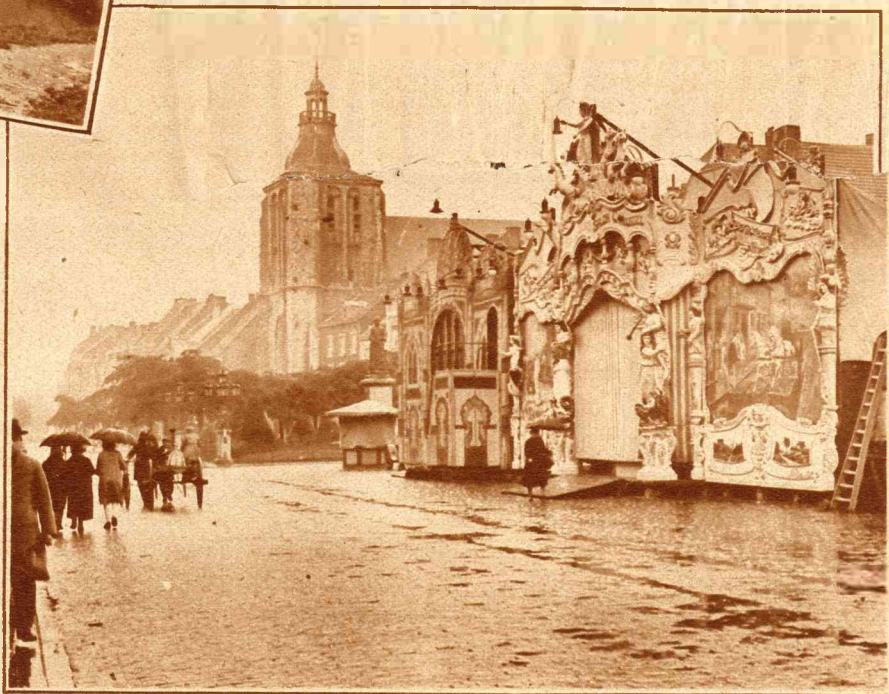
Droomerig ligt dit schip in de Zuid-Willemsvaart.

Een bijzonder kijkje op de markt, waar het standbeeld van ~~Munster~~ in stil gepeins verzonken staat.

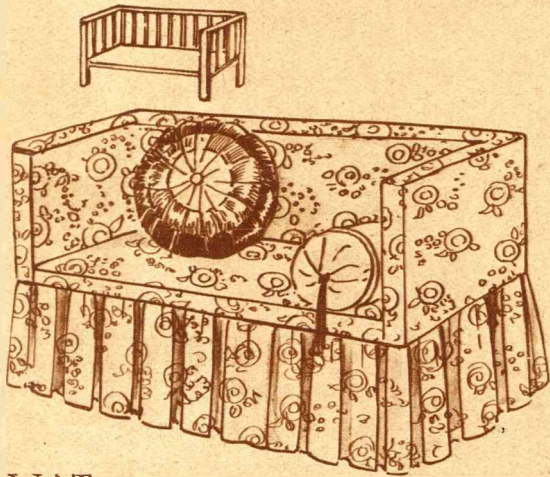

In de loshaven liggen de schepen dicht opeen.

Zelfs de kermis heeft geen aantrekkingskracht als het regent.

VROUWENLEVEN

WAT KUNNEN WE ER VAN MAKEN?

In aansluiting met het vriendelijke hoekje voor de waschtafel geven we hier nog een aardig idee van wat we met een lapje cretonne kunnen bereiken.

Indien u een gewoon houten kinder-ledikantje heeft, dat nu te klein is en niet meer gebruikt wordt, dan kunt u er bovenstaande sofa van maken. Deze staat aardig voor een raam of aan 't eind van een bed.

Wanneer de opklapbare kant verwijderd is worden de andere 3 kanten nauwkeurig opgemeten. Een cretonne overtrek wordt volgens de maat gemaakt, zooals een kussenvertrek, maar met reepen er tusschen voor den bovenrand. Het overtrek blijft van onderen open. De lange „sloop” wordt er nu om gedaan en in de hoeken vastgespijkerd. Een diepe val verbergt de pooten en wordt rondom vastgetimmerd; bij het opspijkeren leggen we een smal strak biesje over de ruimte voor afwerking. Een kussen met rondom een reep van 5 cm., opgevuld met kapok, komt los op de zitting te liggen. Is het geheel niet stevig genoeg om door ons zelf gebruikt te worden, dan is het zeker geschikt voor de kamer der kleinen.

ZOMERJURKEN EN PELERINES

Misschien is het verbeelding, doch iederen zomer opnieuw lijkt het, alsof er nooit tevoren zulk een weelde, zulk een verscheidenheid van zomerstoffen werd tentoongesteld. In elk geval hebben onze winkels voor dezen zomer zulk een overvloed van fraaie fleurige stoffen voor zomerjurken, dat het kiezen werkelijk moeilijk valt. En niet alleen in dure weefsels, maar ook in goedkope kunstzijde, in voile en mousselines vinden we mooie kleuren en alleraardigste patronen.

Jammer maar, dat ons klimaat niet van dien aard is, dat we van onze zomerjurken altijd veel genoegen beleven. Zelfs in den mooisten Hollandse zomer komen er nog heel wat dagen — en nachten — waarop de beschutting van een mantel noodzakelijk is. Er zijn echter ook vele dagen, waarop men met een lichtere beschutting kan volstaan en daarom is de kleine pelerine, die

nu in zoo vele variaties wordt gedragen, wel een der meest ideale aanvullingen van het toilet.

Zoo'n kleine cape kan bij de zomerjurk gemaakt worden en zoodra ze iets grooter wordt dan een flinke kraag, wordt ze geheel apart gehouden, zoodat ze al dan niet bij de japon kan worden gedragen.

Meestal vormt de kleine pelerine slechts een beschutting voor rug en schouders, terwijl ze zich afrondt naar voren toe. De pelerine kan daar met een strik worden gesloten, ze kan ook eenvoudig onder het kraagje van de japon vallen. Meestal wordt ze rond geknipt, zoodat ze in golvende

Zwarte toque met bloemen van wit en zwart leer. Kraagje met vlechtwerk van biais.

lijnen om de schouders valt; soms echter ook wordt de eigenlijke cape meer nauwsluitend gehouden, terwijl een ruim aangezette strook er de golvende lijn aan geeft. De cape kan dan rond om de schouders vallen; ze kan ook met een lange punt op den rug vallen, terwijl een schuin geknipte ruim aangezette strook er een bevalige losheid aan geeft. Zelfs tweedjurken hebben vaak als accompagnement een klein pelerintje, dat strak de schouders omvat met een geplisseerden rand en 'n garneering van leeren knopen.

En tusschen kraag en cape zijn er nog van die leuke tusschendingetjes, kraagjes van luchtige voile of chiffon, met over elkaar vallende strooken en

een kleurigen strik van voren, welke zoo alleraardigst een japonnetje kunnen opfleuren.

WASCHBARE GARNITUREN

Zelfs Patou acht 't niet beneden zich modellen te ontwerpen voor kraagjes en manchetten.

Onze eerste afbeelding met 't eenvoudige en sierlijke garnituur van wit organdy is er 'n bewijs van. En wie goed met de naald weet om te gaan, zal zoo'n garnituur gemakkelijk — zij het dan ook niet in enkele oogenblikken! — zelf kunnen maken. Voor de rondjes kan een dubbeltje als model worden genomen en na bewerking met den gewonen knoopsgatensteek wordt het patroontje uitgeknipt.

Het fleurige zomerjaponnetje, dat dit witte garnituur als eenige garneering heeft, wordt gecompeteerd door een eenvoudigen panamahoed.

Onze tweede afbeelding met de zwarte toque van Marthe Rivière, gegarneerd met 'n bloemertouffe van wit en zwart leer, vertoont ook een kraagje, dat door handige en geduldige vingertjes is na te maken. De garneering bestaat hier uit een vlechtwerk van smalle biais. Voor de biais worden schuin geknipte reepjes zijde, met een onzichtbaren steek, tegen elkaar ingenaaid. Doordat het materiaal schuin geknipt is, kunnen de biais in iederen gewenschten vorm gelegd worden. Een sierlijke strik sluit het kraagje af. PAULA DEROSE.

Zomerjurk met fraai bewerkt garnituur van wit organdy. Eenvoudige panamahoed.

VOOR DE KEUKEN

PATRIJZEN IN KOOL

- 2 patrijzen.
- 30 gram boter.
- 3 d.L. geurige bouillon.
- 100 gram spek.
- 1 middelmattige savoye-kool.
- 250 gram gezouten varkensvleesch.
- ongeveer 16 saucijsjes.

Bereiding:

Laat in 50 gram bruin gesmolten boter (in een diep ijzeren potje) de gewassen patrijzen rondom vlug bruin worden; voeg er dan de bouillon bij en het spek, zet een deksel op het ijzeren potje en laat de pa-

trijzen zachtjes gaar worden (ongeveer $\frac{3}{4}$ uur).

Zet tegelijkertijd ook de in vieren gesneden savoye-kool op met het gezouten varkensvleesch en zooveel water, dat de stukken kool juist bedekt zijn. Laat de kool bijna gaar worden in ongeveer $\frac{1}{2}$ uur; leg ze op 'n vergiet, om uit te lekken en breng ze dan over in het ijzeren potje bij de patrijzen. Laat verder alles samen gaar worden nog ongeveer 15 minuten en bak in dien tijd de saucijsjes in 30 gram van de boter mooi bruin. Snijd de patrijzen in de lengte doormidden. Leg de helften weer tegen elkaar aan op

een verwarmden vleeschschotel, leg de kool er omheen, die in nette gelijke stukken is verdeeld, giet er het tot jus ingedampte kooknat over en leg tusschen de stukken kool telkens paarsgewijs de gebakken saucijsjes.

GEVULDE TOMATEN.

- 6 vrij vaste niet te kleine tomaten
- 1 $\frac{1}{2}$ ons kalfsgehakt
- peper, zout, noot
- stukje oud brood
- paneermeel
- boter.

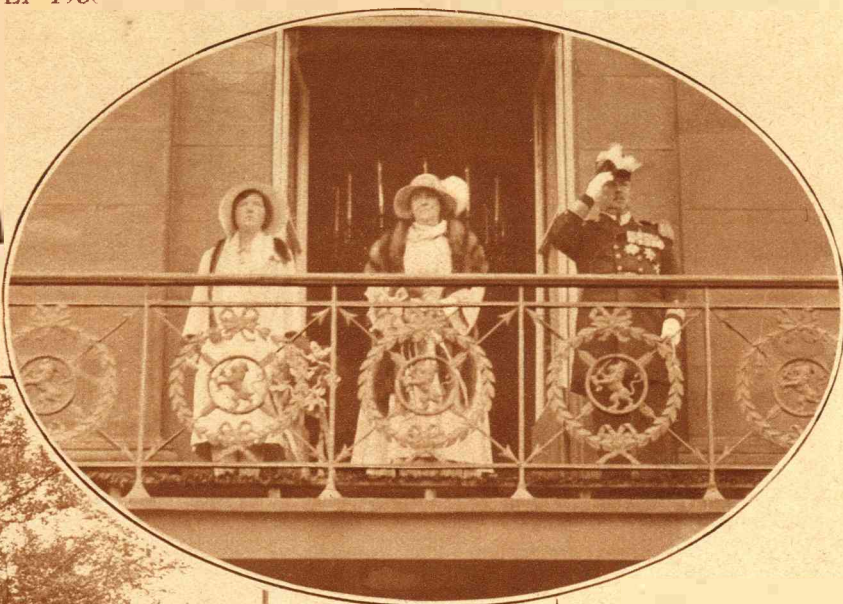
Bereiding:

Verwijder van de tomaten de kerk-

blaadjes, wasch ze en snijd er een kapje af. Haal de tomaten uit zonder ze te breken. Zeef het uithaalsel en voeg dit bij het gehakt. Maak dit verder smakelijk aan met zout, peper, noot en brood; voeg wat boter toe en roer het gehakt gaar in een pannetje. Vul nu deze face, waardoor men nog fijn gehakte peterselie kan roeren, met de uitgehaalde tomaten, schik ze in een vuurvast schotel, strooi over het gehakt wat paneermeel, leg er een paar klontjes boter en delfia op en laat ze in een oven mooi bruin en gaar worden.

CATHARINA.

De Koninklijke Familie in Amsterdam

Na aankomst in de hoofdstad luistert de Koninklijke Familie op het balkon van het paleis op den Dam naar het Wilhelmus.

H.M. de Koningin en H.K.H. Prinses Juliana danken wijdend voor de toejuichingen van de menigte tijdens een der ritten door de hoofdstad.

De jeugdige padvinders hielpen de politie om de enthousiaste jeugd in bedwang te houden bij het Concertgebouw, maar de R.K. school- en weeskinderen 'n zanghulde brachten aan de Koninklijke Familie.

Tijdens het verblijf der Koninklijke Familie in Amsterdam werd ook een bezoek gebracht aan huize Lydia van de R.K. Vereniging tot Bescherming van Meisjes. In het midden burgemeester de Vlugt van Amsterdam.

„Ik raad U aan om er een gewoonte van te maken dagelijks

KING PEPERMUNT

te gebruiken. Dit is de originele pepermunt, die derhalve geen kunstmidde-len bevat, maar bereid is uit het echte natuurproduct. Hieraan ontleent zij haar opwekkende en verfrissende eigenschappen en den lekkeren en toch krachtigen smaak.

Waarborg van zuiverheid heeft U in de voortdurende controle van het laboratorium: Dr. v. Hamel Roos en Harmens, Amsterdam.

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

Haaruitval, Roos en Kaalhoofdigheid

Gemakkelijke wijze van Herstel

Er is een tijd geweest, waarin men kaalhoofdigheid en haaruitval beschouwde als iets, dat onafwendbaar was en waartegen men niets kon doen.

Die tijd is voorbij.

Reeds 20 jaar geleden hebben bekwame geleerden, zooals Prof. Polland, Prof. Friedenthal, Prof. Phol-Pincus e.a. zich bezig gehouden met het probleem van den haargroei.

In de laatste jaren zijn vooral Dr. Weidner en Prof. Zuntz het meest op den voorgrond getreden. Van de resultaten hunner onderzoekingen is de vinding van eerstgenoemden wel het meest belangwekkend en van de grootste beteekenis.

Dr. Weidner vond n.l. na volhardend en ernstig zoeken een procédé, om uit gezond menschenhaar een oplossing te bereiden, die duurzaam was en die, door massage in de hoofdhuid gebracht, nieuwe, krachtige en gezonde haren te voorschijn deed komen en zelfs hevigen haaruitval stuitte.

Roos en andere minder prettige verschijnselen bij haaruitval en kaalhoofdigheid hielden reeds na korten tijd op.

Dr. Weidner noemde deze oplossing Silvikrin. Zij bevat alle stoffen, die de haarwortels voor hun groei noodig hebben en wel, Cystine, Cysteïne en vooral ook Tryptophaan.

De Pijn in 3 seconden verdwenen

Eén druppel slechts van deze wonderlijke vloeistof en ge kunt weer nauwe schoenen dragen en dansen en wandelen zonder de minste last. Spoedig daarna verschrompelt de likdoorn en laat los.

Evenals een dood velletje kunt ge hem wegnemen. Dit maakt het gevaarlijke snijden overbodig. Werkt plaatselijk verdoovend. Verwijdert den geheelen likdoorn en doet de pijn onmiddellijk ophouden.

Voor alle soorten likdoorns en ekster-oogen, oude of nieuwe, hetzij hard of zacht. Vraagt uitsluitend „GETS-IT“

GETS-IT

Waarom zou ik buitenlandsche tandpasta gebruiken?

NIVA is zeker zoo goed en voordeeliger

25 en 75 ct per tube

DR. H. MANNING'S
Pharm. Chem. Fabriek
DEN HAAG

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose“, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Huiduitslag

Wasch de aangedane plaatsen met warm water en Purolzeep; droog dan voorzichtig af en doe er wat Purol op. Herhaal dit elken dag, zoo lang het noodig is.

ADVERTEEREN
IS BEKEND BLIJVEN

AAMBEIEN

In- en uitwendige, zoowel bloeddende als blinde aambeien worden spoedig en zeker genezen door de Aambeienzalf van Apotheker BOOM. Het jeuken bedaart spoedig.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogist-winkels à f 0.90 p. potje.

Twee schoolmakkers — twee sportbroeders — vrienden in vreugde en leed, bij nederlaag en overwinning! Eén van gedachte en... beiden genietend van hun geliefde

STER-TABAK

In het genot van deze heerlijke tabak ligt de krachtigste bezegeling van hun hechte vriendschap.

**STER
TABAK
MAAKT
VRIENDEN**

Rijdt veilig,
berijdt

FONGERS

vinding uitvoerig en helder is uiteengezet en op prettige leesbare wijze wordt beschreven.

Wanneer de raadgevingen in dit boekje zouden worden opgevolgd, dan zou men volgens de meening van doctoren welhaast geen kaal hoofd meer zien.

Het boekje, welks prijs 60 cents bedraagt, zenden wij aan de lezers van dit blad gratis en franco. Ter kennis-making sluiten wij een monster van Silvikrin bij. Een en ander geheel zonder een enkele verplichting voor U.

Al wat U noodig heeft, is, onderstaanden bon ingevuld aan ons op te zenden. Zend geen geld mede.

Aan het **Laboratorium Silvikrin**
Schiekade 104, Rotterdam.

Als lezer van Limburg in Beeld
verzoek ik U mij gratis en franco te zenden:

1. De verbeterde uitgave van het boekje „Ons Hoofdhaar“.
2. Een monster Silvikrin.
3. Dankbetuigingen en attesten van Doctoren

Naam

Straat

Plaats 110

Knip den bon nog heden uit. Het blad zou zoek kunnen raken en van uitsel komt afstel. Indien Uw adres op den bon niet duidelijk is, schrijf het dan nog eens op een stukje papier en verzend beide in open envelop met 1½ cts. gefrankeerd.